

Nhiều chuyên gia Âu Mỹ cho rằng: Phật tử cũng như người dân ĐB rất hiền hòa, không thích gây hấn, và rất dễ chung sống hòa bình với người khác.

Nhìn ĐB Phật, thấy luôn, đó là những người mang tính hòa giải rất cao. Phật tử không chỉ hòa giải với người khác mà họ còn hòa giải với thế gian còn rất bé nhỏ. Họ không sát sinh, như thế sống, mình ăn thịt chúng, rồi không thoát khỏi kiếp luân hồi sinh tử, đến một ngày nào lại phải trở thành một con vật nào đó, để cho con vật đã từng bị mình ăn thịt ăn lại.

Tất cả những gì bị của Phật giáo còn thấm nhuần sâu nặng trong đời sống của người Việt. Khi người ta giết thịt một con gà hay con chó chôn họ, người ta bèn nói "hóa kiếp này mày sang kiếp khác". Câu nói đó thể hiện sự áy náy của người ta rằng: ta không muốn giết thịt mày đâu, ta chỉ muốn cúng dường mới cho mày đi trên vòng luân hồi, hoặc giúp mày hóa kiếp mà thôi.

Rất nhiều khách đến ĐB, người ta chừa tay xin khách tặng đồ ăn, đồ uống, đồ chơi, lại còn mua ngay một miếng bánh mì, đem sang bãi cỏ vẽ hoa cho con bò ăn.

Đôi khi gặp một người ta mới biết, đó là những pháp tri thức. Những cái rất nhiều cần biết quá ác nghiệt chôn họ, nhiều khi bắt buộc và chừa quá muộn thì không tránh khỏi hậu quả xấu.

Trong hòa giải cũng vậy, có những cái phải chôn họ khi hòa giải thì chôn họ bắt đầu vậy. Còn trên chiến trường thì, một cuộc chiến đấu quá muộn, đã khi nào cho kẻ thua thì vong thân, kẻ thắng thì tận hưởng nên "sống cũng như chết". Lão Tử nói: "Mọi người đều biết phòng họ, nhưng không biết làm cho họ hòa hòa để sinh ra".

Có thể nói, Phật giáo là những người muốn phòng họ hòa hòa ngay từ chân móng của duyên khởi, họ còn tìm cách không để cái duyên phải đi hòa giải nên y sinh. Phật giáo có pháp ngôn: xa rời tham - sân - si.

-Tham (tham lam): Đôi khi tranh giành, đua đá, giết chóc đua khi lên tham lam. Người Trung Quốc có câu: "Cùng nhau lo thì người ta đua cày nhau, nhưng cùng mới lợi, người ta cạnh tranh nhau".

Người Việt đã rất dễ dàng qua cái từ "chó tranh giành". Nhưng con vật đang chơi vui vậy, bỗng ai đó ném cho khúc xương, thế là chúng cạnh tranh giành nhau.

Tham quyền, khi người ta giành giật, họ càng, thậm chí dùng thủ đoạn xấu quyệt triệt tiêu nhau. Tham tiền, khi người ta giành giật, làm hàng giả, cân điều, gian dối, mua rẻ bán đắt, rồi kéo họ kéo bè thanh toán nhau. Tham sắc dục, khi người ta có thể dùng dao, a xít, súng để tranh giành, đâm chém lẫn nhau vì ghen tuông, đến một văn hào Shakespeare đã phải la lên "phần lớn bị kích của nhân loại diễn ra trên giường ngủ".

-Sân (nóng giận): Người Việt nói "no một ngon, giận một khôn". Một khi đã một khôn, con người càng xấu hơn mang bản năng bạo lực của muôn thú, một câu, một chữ cũng chôn họ, họ

lấn vào tranh giành nhau đá lẫn nhau.

Người Trung Quốc có câu "quân tử đâu khờ, tiểu nhân đâu nhau chân tay". Người có học hay danh vọng, mới khi đã đánh mất sự kiểm soát của bản thân, liền cần nhờ vả người khác. Còn người chỉ sống bằng cảm xúc thì càng thêm hỗn loạn, càng thêm vào vòng xoáy. Nếu thêm vào nữa, càng đẩy người ta vào thế bế tắc. Nóng giận là cây cưa vào tay cưa các cuộc cãi vã hay tranh chấp của thế giới này.

-Si (si mê): Người phương Tây có câu "Hãy yêu như điên như người yêu như một thế giới điên". Điên tức là đã đánh mất lý trí. Điên vì say mê cảm xúc, cay cú sát phạt, rồi đâm chém nhau. Điên vì ma túy thì vong thân, mất danh vọng, điên vì rượu thì say sưa, đòi đánh nhau. Điên vì tình thì thế giới đã trở nên kinh khủng bao nhiêu.

Nào Trái Vọng say năng Tô Đức Kế đã đẩy cộng đồng Trung Quốc thời xa xưa vào các cuộc binh đao khói lửa, rồi chính mình phải bỏ lên giàn thiêu. Hay như Paris cuống cuồng đi nàng Hê-len của Hy Lạp, mà đẩy cộng đồng thành Troia và cuộc chiến thế kỷ chín năm dòng. Rút cục thành bị san phẳng. Còn như người Hy Lạp chỉ nhìn thế giới rồi thì bị vong thân.

Đạo Phật rất đề cao nguyên lý Nhân - Quả. Vì thế, Đạo Phật cho rằng, muốn sống hòa bình với nhau, người ta phải tiêu diệt ngay từ trong trứng nước tham - sân - si, là gốc rễ của tranh giành mâu thuẫn. Đạo Phật còn dạy với nhân quả - quýt quýt, nhân dài - quýt dài, nghĩa là dù bất cứ lúc nào, bất cứ đâu, khi người ta làm gì thì đều gieo nguyên nhân, hay khi duyên nào đến thì chính nó sau này sẽ biến thành kết quả, dành cho người đã gieo. Vì thế dù làm gì người ta không nên gieo nhân xấu để gặp quả xấu, mà nên gieo nhân tốt để hái quả tốt lành.

Người ta nên gieo nhân lành hái quả thiện. Bởi vì thiện gì thì thiện lại. Chỉ nên gieo nhân xấu hái quả ác, vì ác gì ác báo. Người Trung Quốc có phương ngôn mô tả nguyên lý nhân quả như: "Giúp người thì người cảm thì đức ăn, giúp người đánh nhau thì chảy máu". Vì vậy đó người ta nên giúp người thì làm việc thiện để gặp sự tốt đẹp, chỉ nên giúp kẻ xấu làm việc ác mà mang họa vào thân.

Cao hơn thế Ngài còn dạy sống theo Tứ diệu đế.

1-Khổ đế: Nhận thức được nỗi khổ luân hồi của kiếp người.

2-Tập đế: Luyện tập việc tiêu trừ các đức vọng tham sân si

3-Diệt đế: Tiêu trừ triệt để hoàn toàn vọng đức vọng đó

4-Đạo đế: Duy trì khổ luyện để biến con đường tu trì thành chân lý của đạo, diệt khổ, cứu khổ, cứu người cho mình và mọi chúng sinh.

Đạo Phật có hai nhánh chính: Tiểu thừa và Đại Thừa. Tiểu thừa như môn Thiền Giác ngộ. Đại thừa như môn Thiền Giác Tha. Nghĩa là sau khi đã giác ngộ mình, người ta phải tiến đến giác ngộ

Phật giáo và Hòa giải

Tác Giả: Nguyễn Hoàng Đức

Thứ Bảy, 06 Tháng 11 Năm 2010 05:38

cho người khác.

Ngay từ điếm khố dĩ u, Đức Phật đã tiến hành hòa giải và biến thân mình. Đức Phật kêu gọi không sát sinh hãy ăn chay, dĩ u đó không chỉ là cách hòa giải và biến thân, mà khi đi mình đi, con người không ăn nhơn dĩ có nhu u chi t dĩ m dĩ có thể dĩ t lên người nĩa m nh m cĩa dĩ c vng, con người ăn rau cỏ, giữ nh nh con v dĩ t ăn rau c dĩ th dĩ ng hi n lành h n nh nh con v dĩ t ăn th dĩ.

Sau khi dĩ hòa giải và biến mình, nghĩa làm dĩ u dĩ ng, bình an dĩ c vng cĩa mình, con người mĩ có thể tiến hành hòa giải và biến người khác. Đó, theo tôi có lẽ là mĩ t trong nh nh thông dĩ p vĩ dĩ cĩa Phật giáo.

Có mĩ t ph dĩ ng ngôn tri t hĩ c nĩ dĩ dĩ ng là "Sĩ ng là sĩ ng vĩ i". Quĩ vĩ y, không ai sĩ ng dĩ dĩ c mĩ t mình, mà người ta phĩ sĩ ng vĩ i, sĩ ng lĩ n, sĩ ng trong vĩ i người khác và biến vĩ t. Vĩ y thì Phật giáo vĩ i ph dĩ ng chiêm hòa giải dĩ mình, tiến dĩ n hòa giải và biến người khác, dĩ dĩ hòa giải và biến vĩ trĩ hĩ n là cách dĩ o ra mĩ t môi trĩ dĩ ng hòa giải và dĩ ng lĩ n bao la dĩ con người và biến vĩ t có thể sĩ ng cùng nhau mĩ t cách dĩ t lành.